

Nove legende.

(Bogumil Gorenjko.)

1. Plačilo ponižnosti.

Zlato-rumeno je žarelo pšenično polje v vročem objemu poletnega solnca. Kar žehlala je sopara iz klasja, ki je zorelo kar vidoma. Sredi te lepe cekinaste ravní pa je rdel bahati mak, klubovaje in nasprotujoče se je dvigal iz zorečega pšeničnega morja.

In odprl je mak svoja rdeča usta in zbadljivo vprašal klas, ki se je zibal poleg njega: »No, kdaj boš pa ti tako lepo razcvetel, kakor cvetem jaz? Ha, pa kaj te to sprašujem: saj si že star, da se sklanjaš v svoji onemoglosti skoraj do tal!«

Še globlje se je sklonil pšenični klas in tiho zašepetal: »Res nimam lepega cveta, kakor ga imaš ti. A tudi ti se ne smeš bahati, ker si nisi dal sam svoje lepe zunanosti!«

Mimo je prišel Jezus s svojimi učenci. Stegnil je roko in utrgal klas in ga pritisnil na svoje prsi: »Bodi blagoslovljen stotisočkrat, kajti iz tebe bo moje telo, ki bo v blagoslov in tolažbo celemu človeštvu!«

Bodi blagoslovljen stotisočkrat, ti ponižni pšenični klas!

2. Plačilo dela.

Srečala sta se čmrlj in čebela na velikem cvetu rumene solnčne rože. Pridna čebela je brž stegnila svoj rilček v celico velikega cveta, čmrlj pa je lepo zadovoljno godel in nikamor se mu ni mudilo.

»Kam se ti pa tako mudi, prijateljica moja? Odpočij se malo, poglej kako lep razgled imava s te visoke rože!« nagovori čebelo, ko se pokaže izmed prašnikov.

»Nimam časa, dragi stric čmrlj, doma so še celice prazne in dedek, ki so nam postavili tako lep čebelnjak, bi bili hudi.«

»He, he, kaj pa imaš od vsega svojega dela?« jo zavrne čmrlj.

»Kaj imam? Ravno včeraj so se menili dedek, naš gospodar, da bodo prodali naše satovje svečarju, in on bo vlil bele vitke sveče, da bodo gorele na oltarju Stvarniku v čast. Kaj si moreš misliti večje plačilo?« je odgovorila čebelica in odletela.

Volk in prešič.

Volk se je bil vjel v past. »Oh!« je začel ubogi ujetnik, »to je pravična kazen, ker sem raztrgal marsikatero jagnje ali pa tudi druge uboge živalce. Toda zdaj se pa hočem poboljšati; odslej ne bom pokusil več mesa, marveč živel bom kot puščavnik ter se hranil s koreninami in zeliščem, kvečjemu še z ribami.« Res se je srečno rešil iz zadrge. Zopet se povrne v gozd. Prva žival, ki jo je tam našel, je bil prešič, ki se je valjal po luži. »Ej!« reče volk, »to je gotovo riba,« ter raztrga in požre prešiča.

Ljudje, ki hočejo storiti kaj napačnega, hitro najdejo kak izgovor.

Klobasa in miška.

Klobasa in miška sta skupno stanovali ter sta se dobro razumeli med seboj. Če je šla miška na izprehod, je kuhala klobasa; če se je šla pa klobasa izprehajati, je pa miška kuhala.

Obe sta kuhali vedno le zelje, ker jima je šlo najbolj v slast. Kadar je klobasa kuhala, je bilo zelje vedno boljše in je imelo vrh tega zelo prijeten okus. Tudi miška bi bila rada skuhalo tako dobro zelje. Zato nekoč vpraša klobaso: »Ti, klobasa, kakó pa kuhaš ti, da je tvoje zelje vedno tako okusno in da tako dobro diši?«